

osoby podrobené nemocenské pojistné povinnosti, stanoviv taxativně z pravidla tohoto jen právě uvedené dvě výjimky.

Proto bylo stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 1343.

Pensijní pojištění: I. Kdy jest pravidelné válečné přídavky zaměstnanců započítavati do jejich platů při zařazování do tříd služného ve smyslu § 3 nov. pens. zák. z 15. června 1914 č. 138 ř. z.? — právní věta stejná jako u č. 906. — II. Závaznost právního názoru, v určitém případě bývalým rak. správním soudem nebo nejvyšším správ. soudem samým vysloveného pro další judikaturu tohoto soudu?

(Nález ze dne 6. května 1922 č. 6376.)

V ě c: Dr. Vojtěch S., advokát v Praze, proti ministerstvu sociální péče v Praze o pojistnou povinnost pensijní.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Zemská úřadovna I. všeobecného pensijního ústavu v Praze zařadila výměry ze dne 30. srpna 1919 zřízence stěžovatelovy, a to A. K. od 1. dubna 1916 do V. třídy, Ant. P. od 1. července 1918 do IV. třídy, Karla K. od 1. dubna 1919 do IV. třídy, Annu F. od 1. dubna 1918 do IV. třídy a od 1. září 1918 do V. třídy, Helenu K. od 1. září 1918 do IV. třídy, R. H. od 1. března 1919 do III. třídy, J. W. od 1. března 1919 do IV. třídy a G. M. od 1. srpna 1919 do IV. třídy a předepsala příslušné premie.

Odporu proti tomu vznesenému zemská správa politická v Praze rozhodnutím z — nevyhověla, poněvadž ze slovního znění § 3 novely zákona o pensijním pojištění nutno souditi, že při stanovení započítatelných ročních platů jest přihlížeti k veškerým, jak výslovně smluveným, tak i mlčky přijatým neb obvyklým požitkům, jichž se zřízenci na základě jeho služebního poměru od zaměstnavatele dostává a na které může právem spoléhati.

Odvolání Dra Vojtěcha S. z tohoto rozhodnutí ministerstvo sociální péče v Praze výnosem z — nedalo místa z důvodů rozhodnutí v odpor vzatého.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Stížnost brojí proti právnímu názoru, na němž založeno jest nař. rozhodnutí, dovolávajíc se nálezů bývalého rakouského správního soudního dvora ve Vídni ze dne 19. dubna 1918 č. 5741 a zejména ze dne 19. října 1917 č. 26.605, jimiž — a to v prvním nálezu ve věci st-le samého — bylo vysloveno, že platy poskytované jen z úmyslu liberálního, vzhledem k mimořádným drahotným poměrům, které však nejsou odměnou za konané služby, nespádají v žádnou kategorii příjmů, o nichž se zmiňuje § 3 novely zákona o pensijním pojištění, a že nemohou tudíž býti započítávány k ročním platům zřízencovým. Dovolávajíc se těchto nálezů, zastává stížnost právní názor, že nss jest názorem v nálezech těch vysloveným i v této věci vázán, a poukazuje po této stránce k zdejšímu nálezu ze dne 15. dubna 1920 č. 2923 (Boh. č. 382 adm.).

Nss námitku tuto neshledal důvodnou již proto, že v případě, jenž jest předmětem stížnosti, jde o úplně jinou věc, nežli byla ona, jež tvořila

předmět cit. nálezu býv. rak. správního soudního dvoru ze dne 19. dubna 1918 č. 5741. Nález tento týkal se mimo Aloisa K. osob jiných, než o něž jde v případě sporném, a pokud jde o Aloisa K., šlo o období jiné, než o němž bylo vydáno nař. rozhodnutí.

Že však nss právním názorem jednou vysloveným, třebaš jím samým pro budoucí případy není naprosto vázán tak, že by od názoru toho nikdy ustoupiti nesměl, vysvítá z ustanovení § 8, odst. 1 bodu 2 jedn. řádu vydaného min. nař. ze dne 22. srpna 1907 č. 209 ř. z., podle něhož odkazuje se odbornému plenu řešení právních otázek, na něž odpověděno bylo většinou členů senátu v rozporu s dosavadní judikaturou správního soudu.

Nss učinil též podle právě cit. ustanovení § 8 jedn. řádu spornou otázku, sluší-li válečné přídavky, jako jsou přídavky st-lem shora jmenovaným zřízencům poskytované, započítavati do platu při zařazování do tříd služného ve smyslu § 3 nov. zákona o pensijním pojištění, předmětem jednání odborného plenu a založil pak v souhlasu s příslušným plenárním usnesením své rozhodnutí na úvahách, obsažených v nálezu ze dne 24. června 1921 č. 11.738 (Boh. č. 906).

Nálezem tím vyslovil nss, že válečné přídavky zaměstnancům pravidelně poskytované za tím účelem, aby jimi vyrovnána byla alespoň z části újma vzešlá znehodnocením peněz, jsou podstatou svojí součástí služného a že nelze je vylučovati ze započítání do platu při zařazování do tříd služného ve smyslu § 3 nov. pens. zákona z 15. června 1914 č. 138 ř. z., pokud v konkrétním případě nebyly prokázány konkrétní objektivní okolnosti, jež by ospravedlňovaly úsudek, že právě v tom kterém zvláštním případě jde o přídavky, k nimž nedaly podnět hospodářské a drahotní poměry na zaměstnavatele naléhající a na zvyšování platů působící, nýbrž že vskutku motivem pro vyplácení oněch přídavek byla pouhá liberalita st-lova, při každé výplatě znovu se projevující. Setrváváje při tomto právním názoru, nemohl nss shledati nezákonným nař. rozhodnutí, když st-l ani v řízení ani ve stížnosti neuvedl takových objektivních konkrétních okolností, v nichž bylo by možno spatřovati důkaz, že v tomto případě nejde o válečné přídavky v onom obyčejném smyslu slova, nýbrž o opěťující se dary.

Bylo tudíž stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.

Č. 1344.

Pozemková reforma: I. * Ve věcech přidělu pozemků do vnučeného pachtu dle § 63 zák. přiděl. není obvodová úřadovna povolána, aby rozhodovala jako odvolací stolice proti rozhodnutím a opatřením okresní správy politické, zmocněné dle odst. 6 cit. ustanovení. — **II. *** Stěžuje-li si strana do rozhodnutí stát. poz. úřadu jediné proto, že rozhodnutí ono jí nebylo doručeno, aniž rozhodnutí to napadá ve věci samé, je stížnost její nepřípustna.

(Nález ze dne 6. května 1922 č. 6388.)

Věc: Firma Akciová společnost rolnického cukrovaru v Š. (adv. Dr. F. Pauk z Brna) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze o přiděl pudy do vnučeného pachtu.